17de JAARGANG — CURAÇAO DEN 3den FEBRUARI 1900. — No. 840

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2, — met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD

PLEIN VAN PIETERMAAI, No. 129

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2, — pa tres luna pagar pa dilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,20.

Curaçao, 2 Februari.

PAUL DÉROULÈDE.

Een don Quichotte, een *poseur*, die met zijn typische lange jas of vleugelmantel, zijn hooge militaire gestalte, zijn goedkoope welsprekendheid van volkstribuun, zijn dichterlijke illusies de menigte, dat groote kind, voor zich wist winnen.

Dus zouden Déroulède's vijanden hem beschrijven. En de vijanden van dezen man zijn talrijk. Tegen hem richt zich de haat van het parlementarisme, bedreigd in zijn hoogste goed: het inkomen van senator, van volksvertegenwoordiger, — een inkomen, waarvoor door de meesten dezer lieden bitter weinig wordt uitgevoerd.

Behalve degenen echter welke zich vastklampen aan de vermolmde plank van een parlementarisme, lijnrecht in strijd met de grondidee van een republiek, worden veel anderen gevonden, die "Langen Paul" een kwaad hart toedragen.

Hun is deze man een raadsel. De idealen, waarvoor Déroulède alles ten offer bracht, hebben zij nooit gekend. Practisch vóór en boven alles, verlangen zij alleen, rustig te kunnen voortspinnen aan hun levensdraadje. Gaarne zouden zij den rumoerige, die hun rust in gevaar brengt, uit den weg zien geruimd. Wie dan is Paul Déroulède?

Een man, trouw gebleven aan het droombeeld, 'twelk hij in zijn *Chants du Soldat* belichaamde: een dappere, die op twintigjarigen leeftijd het Legioen van Eer verwierf op het slagveld, nadat hij uit de gevangenis te Breslau had weten te ontsnappen en den Pruisen zijn kaartje met het ironische *p. p. c.* had achtergelaten.

Frankrijks opheffing uit de schande, de herovering van den Elzas-Lotharingen, daarheen voornamelijk richtte zich Déroulède's streven.

Wat Arndt en Köner voor Duitschland waren, wilde Paul Déroulède wezen voor zijn landgenooten. Generaal Hervé noemde in het jongste proces tegen den dichter van de *Chants du Soldat* dezen man Frankrijks krijsklaroen.

Met alle recht! Doch is hij 't nog? Schetteren voor de meesten deze tonen niet vergeefs:

> La mort n'est rien. Vive la tombe!
> Quand le pays en sort vivant!
> En avant!?

't Is jaren geleden, dat Paul deze regelen schreef in de overtuiging, dat zij weerklank vonden in de fransche harten. Varen zij heden niet als een ledige galm over de hoofden?

Zeker is 't, dat hun uitwerking geheel verschilt van den vroegere, dat velen ternauwernood kunnen begrijpen hoe men zoo iets op 't papier kan brengen.

Zij verstaan niets van dit chauvinisme met dichtervleugels, terwijl zij verbaasd staan over hun landgenooten, die met tranen in de oogen de grijze kapotjes, het ontoonbare steekje van den Eersten Napoleon begroeten.

Zulke reliquieën spreken niet tot hun hart, en de taal van dezen modernen Tyrteus komt zeer ongepast voor in onze dagen.

Hebben zij gelijk? De vraag zal ontkennend of bevestigend worden beantwoord naar gelang der opvatting van degenen aan wie men haar stelt. Niemand zal echter loochenen, dat de soldaten-liederen in Duitschland een kracht waren voor het leger; dat de vereering der germaansche helden, van Arminius tot Moltke en Bismarck, de banden van een gepasten nationalen trots, van eenheid nauwer toehaalden.

De omstandigheden waren Déroulède minder gunstig. Zijn streven werd onvruchtbaar genoemd. Hij maakte inderdaad den indruk van een windmolen, zijn wieken snel en krachtig bewegend, doch zonder dat een enkele graankorrel fijngemalen werd tusschen zijn steenen.

Toen de held van één dag, de man op het zwarte paard, generaal Boulanger, verdween, weggevaagd door het beangstigd parlementarisme, verzwond voor Déroulède alle hoop op revanche. Hij trok zich terug, en in de eenzaamheid gingen hem de oogen open voor een ander gevaar, een anderen vijand, zich vertoonend binnen Frankrijks grenzen.

Dat gevaar moest bezworen, dien vijand wilde Déroulède vernietigd zien.

Met al het vuur zijner strijdlustige, werkzame natuur greep hij het parlementarisme aan. Eerst als zijn vaderland gezuiverd zou wezen van deze pest, van dezen kanker, knagend aan het volksgeluk, kon andermaal gedacht worden aan een worsteling aan gene zijde der grenzen.

Evenmin als op het slagveld ontzag hij in dezen kamp zijn eigen persoon. Geheel, zonder het minste of geringste voorbehoud, gaf hij zich aan zijn nieuwe levenstaak. In woord en geschrift ging hij zijn vijand met de grootste heftigheid te lijf.

Stout is zijn taal, en onbarmhartig striemt hij de ruggen zijner tegenstanders, die hem dáárom vooral belachelijk zoeken te maken, wijl alleen op dit terrein voor hen een kansje van overwinnen bestaat.

"Don Quichotte!" huilt de door hen bezoldigde Pers, welke straks, als Déroulède's vrienden een stuiver per regel meer bieden, "Ave Cesar!" zal jubelen. De gevangenneming van dien man was hun een uitkomst, en welke middelen zij aanwendden om hem veroordeeld te krijgen, hebben de Moni's, de Bernard's en Bérengers ons geleerd.

Grooter is Déroulède's populariteit erdoor geworden. Velen koesteren voor hem een vereering, welke geen grenzen kent.

Zij bewonderen in hem den onbaatzuchtigen strijder voor het welzijn van zijn vaderland, den man, die alles heeft veil gehad en nog veil heeft: fortuin, rust, levensgeluk, om Frankrijk een juk te doen afschudden, waardoor het zijns inziens onteerd wordt.

Hij wil, dat de macht niet berusten zal bij een handvol advocaten en dergelijken; dat de Loge, welke niet eens recht van bestaan heeft in den franschen Staat, niet oppermachtig haar wil zal decreteeren en door haar zonen over het geweten des volks als een tiran heerschappij zal voeren.

Het Gouvernement moet veranderd. Het volk moet niet enkel in naam, maar in werkelijkheid de zaken des lands beheeren.

Hoe degenen welke nu het roer in handen hebben, de oorlogsverklaring van Déroulède beantwoorden, de feiten wijzen het uit. Geen wonder, dat het parlementaire beestje achteruitslaat, nu de haverbak in last is!

Zijn Déroulède's plannen uitvoerbaar? Is zijn wassende populariteit de storm, welke machtig genoeg zal blijken om den half ondermijnden dam van het parlementarisme weg te slaan?

Hoe 't zij, in Frankrijk en elders zal Déroulède voor velen een persoonlijkheid blijven, een ridderlijke figuur, geloovend in een ideaal en bereid om daarvoor goed en bloed ten offer te brengen. Dit moge niet van Versailles naar het Elysée voeren, duizenden zullen des ondanks liever in Déroulède's dan in Emile Loubet's schoenen staan.

FEUILLETON.

HONOR I COMBATE.

(36)

CAPITULO XII.

Es anja destinar pa instruccion di es heredero di Falkenhaus ta na su fin i Hans Otto a toema despedida di es amigoe di su tata, gradiciendo é pé hospitalidad koe el a moenstré.

Tabata duel Braun koe es hoben, koe tabata un judanza fuerte pé, tabata bai.

Hans Otto a bai cas unbez. Es miramentoe atrobé di su jioe, a doena tata Steinfels es conviccion tan contentoe pa su coerazon, koe es idea a traha bon. Hans Otto su cara a perdé es expresion sombrío; su wowonan tabata brilja seriamente, ma trankil, su boz tabata sona clar manera promer.

Algun dia koe es jioe tabata den cas di su tata, el a ricibi un carta. Contenido di es carta no tabata agradabel pé: es carta tabata jamé su sigiente dia na un ciertoe lugar di su distrito. Es inspector di mondi, koe ta su autoridad, tin di pasa es lugar ai.

Esaki a coeminza su careda como militar i for di es tempoe ai el a keda coe un carácter imperativo i toer calidad di militar. Un encuentro coe né lo no ta muchoe bon pa su jioe, é tabata corda.

I també Hans Otto, koe tabata sinta leza courant dilanti su tata, a lamanta di repiente i sali for di kamber. Un momentoe despues porta a cera duroe.

Tribular es Steinfels bieuw a cohé e courant koe a cai for di manoe di su jioe. E no tabatin necesidad di busca muchoe largoe. Den noticianan di egército ta para, koe es captan di cabaljeria na reserva, senjor Von Steinfels, a haja su retiro koe el a pidi.

Koe un dia of otro lo a socedé asina, hende por a comprendé despues di reunion di consegoe di honor. Sin embargo esai a causa un sintimentoe di dolor pa es homber bieuw mescos koe cerca es jioe, di mira su dilanti pretoe of blancoe Hans Otto su sentencia di morto como militar.

Moenstrando coe su dede riba es noticia, el a doena es mama e courant i dici kegando:

—Es noticia ai a cohé nos jioe duroe. Si hustamente awor es inspector no bini? Sin embargo no tin nada di haci; mainta bo mester spera su bisjita.

—Toer cos lo ta na orden, senjora, Von Steinfels a respondé coe firmeza. Nos mester doena Hans Otto un bon egempel i ricibi es inspector intrépidamente.

Su sigiente dia tempran e bieuw a sali for di su cas pa koe é ta precis na tempoe na su puesto. Hans Otto a cologa su bleki di polber na su scouder i el a drenta mondi pa un otro camina. Toch é no tabatin idea di bai jaag. Asina koe el a jega na un di es lugarnan favorito di djé: un paloe grandi solitario, el a leun contra su troncón i pronto el a cai den un profundo pensamentoe.

No tabata pasa imagen carinjoso den su imaginacion. Principalmente é tabata corda coe ki sintimentoe Erna Harteneck lo leza es noticia. Sigur solamente como confirmacion di su moda di mira, koe es dia ai el a cometé un suicidio moral. Despues é tabata puntra su mes, cuantoe tem mester pasa ainda, promer koe hendenan di es lugarcito aki di mundoe, oenda ainda é ta carga tantoe dolor, su nomber apena lo exita un floho recuerdo cerca nan. Es bon senjora di *Amalienhof* tabata único hende en berdad koe no a rechazé. A dura basta tempoe promer koe alafin coe un movecion firme el a bolbé lamanta i poné un fin na es pensamentoe inútil. Oenda su incapacidad pa bista di hende i su ánimo a keda? Asina é tabata culpa su mes. El a trata pa Dios i pa hende segun su concensji: i esai mester ta basta.

Despues di a camna toer camina den mondi ora largoe, Hans Otto a troca henteramente di sintimentoe, ora el a bolbé bai cas di su tata.

Merdia pasar un banda di su mama el a ricibi es inspector. Admirar koe senjor Von Steinfels por a presentélé su jioe, es inspector tabata frega su cabei di wowo.

Es entrebista di es inspector coe es esposonan tabatin haakmentoe cada bez; es momentoenan di silencio tabata bira mas penoso, aunké senjor Von Steinfels semper tabata sigi combersacion coe masjar tacto i calmo. Hans Otto a toema parti poco den combersacion. E tabata evita di papia coe es inspector, for di ora koe es jioe tabata sinta su dilanti i coe asina notabel é tabata desprecié koe no tabata keda ningun duda na es ofensanan hacir expresamente.

Mas tantoe koe es inspector no tabata haci caso di es jioe, mas tantoe e tata tabata dirigié na e jioe. Solamente coe masjar trabao es bieuw por a tené den un respondi brutoe, ora koe na drempi di porta es inspector a keré di mester a papia algun palabra compasiva.

—Ai mi kerido baron, fatal, masjar fatal. Mi a tendé caba di.... es caso desagradabel, i ajera nochi mi a leza noticianan di egército. Ta duel mi sinceramente pa bo koe ta tata.

—Ta existi un error, senjor inspector, Steinfels bieuw a respondé coe fir-

Kerkelijke berichten uit Zuid-Afrika.

———o———

Het Apostolisch-Vicariaat van den Oranje Vrijstaat staat onder de geestelijke rechtsmacht van Mgr. Gaughran van de Oblaten van Maria Onbevlekt. Deze prelaat resideert te Kimberley en deelt dus met de inwoners der stad de ongemakken en gevaren, aan het langdurig beleg verbonden. Daar zijne jurisdictie zich niet alleen uitstrekt over den Vrijstaat maar ook over een uitgestrekt gebied der Engelsche koloniën, behooren zijne geloovigen tot beide strijdende partijen; zoodat zijne positie met het oog op zijne geestelijke bediening voorzeker ongewoon is te noemen. Twee zijner missionarissen (tevens ordebroeders) doen als aalmoezeniers dienst bij de Boeren en twee andere bij de Engelsche troepen. Verder oefenen de Paters Oblaten als pastoors of aalmoezeniers de geestelijke bediening uit in verschillende steden en garnizoensplaatsen in de Kaapkolonie, Natal en Oranje Vrijstaat. In Kimberley, Mafeking en Ladysmith en alle andere plaatsen, die door de Boeren belegerd worden, bleven zij moedig op hun post, hoewel zij bij het naderen van den vijand nog ruimschoots gelegenheid hadden te ontvluchten.

Zeven Zusters uit het Dominicanessenklooster *St. Ursula* te Augsburg betraden voor het eerst den Afrikaanschen grond en openden een opvoedingsgesticht te King Williamstown. Thans bedraagt haar getal meer dan 200, verspreid over acht huizen, waarvan twee in Transvaal, nl. te Potchefstroom en te Klerksdorp. Zij geven onderricht aan Europeanen zoowel als aan inboorlingen, aan andersdenkenden zoowel als aan Katholieken. Hare scholen worden goed bezocht, terwijl de uitmuntendheid van haar opvoedings- en leermethode bij de openbare examens dikwijls is gebleken en door de schoolcommissie van den Staat onder loffelijke getuigenis is erkend.

Het arbeidsveld der Zusters heeft zich jaar op jaar verder uitgestrekt. Voor enkele jaren hebben zij zich vooral toegewijd aan de bekeering en de beschaving der Kaffers en Zoeloes door het stichten van hospitalen en opvoedingsgestichten, waarbij zij zich niet ontzien practisch onderricht te geven in de zwaarste ambachten, als smeden, metselen, timmeren enz. Te Newcastle, in Natal, verleenden zij aan de missie onberekenbare diensten; van daar richtten zij ook filialen op, o. a. te Dundee.

In 1897 kwam een missionaris uit Zoeloeland, de eenige apostel van dit uitgestrekt gebied, tot de overste van Newcastle om religieuzen, zonder wie zijn arbeid onvruchtbaar was. Ondanks het beperkt personeel en de bekrompen middelen liet de overste twee Zusters met den priester vertrekken; zij waren de eerste en eenige religieuzen onder dezen wilden volksstam. Wat deze heldinnen ontbeerd en geleden hebben, weet God alleen, maar die armoede en dat lijden werden door grooten troost vergoed. In den Kerstnacht van hetzelfde jaar deden verschillende Zoeloes, onder wie twee zoons van het geduchte stamhoofd Cetywayo, hunne eerste H. Communie in de kapel der Zusters, een bedehuis niet rijker dan Bethlehem's stal.

Niet minder dwingt het heldhaftig gedrag der Zusters ook weer in dezen oorlog de bewondering van vriend en vijand af. De Zusters van Nazareth, die in Johannesburg en Kimberley, en de Dominicanessen, die, zooals wij reeds zeiden, in verschillende steden van Transvaal, Oranje Vrijstaat en Natal inrichtingen van onderwijs, weeshuizen en hospitalen besturen, hebben vrijwillig hare gewaardeerde diensten als verpleegsters der gewonden aangeboden. In de belegerde steden van Mafeking, Kimberley en Ladysmith hebben zij zich met het garnizoen laten insluiten, hoewel ook zij zich door de vlucht hadden kunnen redden. Doch liever verkozen zij de zieken en gewonden bij te staan en mogelijk als offers van liefde te vallen, dan de gelegenheid te laten voorbijgaan om den lijdenden evenmensch hulp en troost te brengen; — liever, dan door de vlucht zich den naam van Liefdezusters onwaardig te maken.

Een telegrafisch bericht van Mafeking, gedateerd 18 November, meldt aan de *Times*, dat hoewel het convent der Zusters reeds 8 maal door de granaten der Boeren was getroffen, de bewoonsters er nochtans niet toe konden besluiten haar dierbaar heiligdom voor een veiliger wijkplaats te verlaten. Onverpoosd nemen deze heldinnen een ijverig aandeel in het zware werk der verdediging. Zij voorzien het garnizoen dagelijks van de benoodigde thee en koffie, verplegen de gewonden en staan de stervenden bij.

Haar moedig gedrag draagt er niet weinig toe bij om den moed onder de bevolking en het garnizoen van Mafeking aan te wakkeren.

De algemeene overste der Zusters van Nazareth, bezorgd voor het lot harer dierbaren in Johannesburg en Kimberley heeft een schrijven gericht aan President Kruger, hem verzoekende hare geestelijke dochters goedgunstig in bescherming te nemen. En dat Oom Paul het hart op de rechte plaats heeft zitten, blijkt hieruit, dat hij onmiddellijk gevolg gaf aan dit verzoek. Aanstonds gelastte hij Dr. Reitz, den Staatssecretaris, een geruststellend antwoord te sturen aan de Algemeene Overste te Hammersmith. (Eng.) En bij woorden liet hij het natuurlijk niet. Alle strijdbare mannen werden bij het uitbreken van den oorlog onder de wapenen geroepen; alle krachten waren noodig om den vaderlandschen bodem tegen den overmachtigen indringer te verdedigen; doch een groepje dapperen werd van de strijdmacht afgezonderd om het klooster van de Zusters van Nazareth te Johannesburg te verdedigen tegen de........ *Outlanders*. Niet alle "Outlanders", voegt de *Tablet*, waaraan wij dit ontleenen, er aan toe, niet alle "Outlanders" zijn millionairs; niet allen konden bij het uitbreken van den oorlog hun intrek nemen in de vorstelijke en weelderige hotels van Kaapstad, om hunne dronkemanstranen te mengen met schuimende Champagne. Enkele "gevallen engelen" onder de Outlanders moesten in Johannesburg achterblijven, hetzij, omdat de middelen hun ontbraken om zich elders te vestigen, hetzij misschien, omdat ze omtrent de van alle weerbare mannen ontbloote stad plannen koesterden, die niet strookten met de rechtvaardigheid en menschelijkheid. En 't is om het convent tegen een eventueelen aanval van zulk gespuis te beschermen, dat President Kruger eene wacht van Boeren ter beschikking gesteld heeft der Engelsche en Iersche Zusters, die steeds met den grootsten lof gewagen over hare trouwe beschermers.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Officieele berichten.

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 27 januari ll., N°. 85, is de Heer Mr. P. F. DE HASETH EVETSZ, lid van het Hof van Justitie in deze kolonie, voor den tijd van twee jaren benoemd tot Rechter-commissaris, belast met de instructie van strafzaken bij voormeld Hof.

***

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 1 dezer maand, N°. 94, is eene commissie benoemd, bestaande uit de Heeren W. G. F. HELLMUND en MORDY S. L. MADURO, leden van den Koloniale Raad, en J. P. ESKILDSEN, gepensionneerd hoofdcommies ter administratie van financiën, ten einde de verantwoordingstukken der kolonie over het dienstjaar 1895 te onderzoeken en met de bewijsstukken te vergelijken.

Havennieuws.

Woensdag in den namiddag werd er gelegenheid gegeven om het nieuwe stoomschip, *Curaçao*, van den *K. W. I. M.* te bezichtigen. Van dit aanbod werd een ruim gebruik gemaakt en men prees ten zeerste de inrichting der nieuwe boot en de vriendelijke ontvangst, welke allen ten deel viel.

De *Curaçao* heeft Donderdagmorgen haar eerste reis naar de havensteden van Colombia ondernomen.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Antonio Alvarez, Manuel de Castro, Pedro Ma. Carrasquerra, Jose Dietsch, Piternela Dorvale, E. Gonzalez P., Dominga Rondon Guatire, Wenller Hermanoe, Thomas Juan, Maria Jansoe, Irene Jesurun, Wm. Kramwinckel Jr., Joseph Leito, Toresilia Manuele, Theodorus Miguel, Faris Monkarzel (2), Elena Prince, Hermágacas Reverol, Apolinario Soler, Pedro D. Thodé, A. de Vries c/o Hellmund & C°., Balentina Westergart.

Aangeteekende stukken: Jacobo Monsanto, Fares Monkarzel.

Niet voor bestelling of verzending vatbaar de volgende drukwerken geadresseerd aan: Horgilé, Ramon Ayala, Coro, Jose M. Gil, Coro, Isaac C. Henriquez, Coro, Joaquin Valbuena, Maracaibo.

Politie.

Sinds eenige dagen zijn de politieagenten voorzien van een ander model jas, die van voren geheel gesloten gedragen wordt en een weinig langer is dan de vroegere.

Entre Nous.

De gevierde damesclub *Entre Nous* zal hedenavond ten acht ure in het theater *Naar* wederom een literarisch-muzikale soirée geven. De opbrengst daarvan zal dienen tot voltooiïng van het park vóór het Raadhuis.

---

meza. Mi i mi muger tabata semper orguljoso riba nos jioe, i awor coe mas razon nos ta mas orguljoso koe nunca.

Es inspector su cara a bira corrar; el a haci un senjal di cabez, el a subi su sjers liger i el a bai.

Es bieuw a coeminza hunga coe su cachor *Waldmann* i el a bai den kamber.

—Com ta duel mi, papa, koe bo....

—Carámbola! asina é tabata expresa su rabia riba observacion imprudente di es inspector. Bo ta keré, koe mi ta haci caso di sorto di hendenan asina? No molestia bo, mi jioe. Gradici bo mama noema pa su conducta admirabel pa moda koe el a comporté. Bo sà kiko, mi esposa, mi ta masjar agradecido na bo.

Huntoe coe toer peligro, su ánimo també a desparcé; e senjora tabata droemi riba sofá pálida i cansar, i mester a pasa suficiente tempoe, promer koe é tabata trankil. Apena es bieuw Steinfels també por a sofoca su agitacion interior. Solamente es jioe a keda exteriormente trankil.

Desesperacion koe a podera di djé, ora el a mira su retiro anunciar, no a bandona Hans Otto mas. Despues el a proponé su tata su intencion di no keda muchoe i pa é bai *Falkenhaus*.

Es bieuw Steinfels a hacié masjar observacion contra. Bisita di es inspector a sinjé, com nan lo trata su jioe, su favorito. El a combini noema, ora den curso di es combersacion, koe es dos hombernan tabata keire den mondi, i koe é dici:

—Ta mehor berdad, koe mi bai, papa. Aki bo carinjo lo descoestuma mi masjar di trabao; i, mi mester sinja di ta fuerte i insensibel.

I consolante el a sigi:

—Tin asina tantoe di haci, promer koe lo mi a regla toer cos na *Falkenhaus*, koe no ta sobra tempoe pa pensamentoe. Mi ta desea trabao, un campo extenso pa toer pensamentoenan koe mi tin. Lo mira, koe por fin nan lo pordona mi koe mi no a pidi un desafio.

Es esfuerzo ai pa chanza a fracasa por completo; tabata un harimentoe indescriptiblemente amargo koe a companja es palabranan ai.

***

Companjar di miles bendicion di su tata i mama, Hans Otto a sali for di cas di su tata.

Coe un telegram nan a manda bisa es homber di *Falkenhaus*, koe su donjo nobo lo jega ai anochi. Su muger koe ta algo mas hoben a larga regla es cuartoe, koe es donjo bieuw tabata ocupa. Mientra koe é tabata ocupando coe drechamentoe, su esposo a bai stacion coe Frans. Den cuarto di es hoben baron el a poné un boket bao di potret di roeman muger di es donjo antiguo, cordando, koe wowo di jioe lo mester busca imagen di mama.

Frans tabata foi djé mes di contentoe koe su protector ta bin keda na *Falkenhaus*. Den su exitacion el a larga tras toer demostracion di respet, koe Müller tabata exigi rigurosamente di toer su inferiornan i é tabata inagotabel den alabanza di es baron. Es intendente tabata huma su pipa prudentemente i solamente coe un palabra incomprensibel de bez en cuando é tabata doena di conocé koe tabata sigi es corriente di palabranan. Es cochero sin embargo, koe den su bena ta corré sanger di hoben tabata scucha coe boca abrir, asina anto apena koe toer su esfuerzo é tabata poné basta atencion. Ma esai no tabata asina maloe, pasobra es cabainan tabata corré riba zantoe poco-poco.

Apena nan a jega stacion, koe e tren a jega. Frans a baha i el a bai *perron*. El a keda para i solamente un corticoe: "Bon bini, senjor baron", a sali for di su boca.

Steinfels a bati riba su scouder amistosamente, el a coeminda es intendente koe a bini mas acerca, el a papia algun palabra coe es gefe di stacion i el a bai na su sjers koe é tabata ripara coe un wowo skerpi.

— Mi ta mira un cara stranjo, mi kerido Müller. Oenda es cochero di mi tio ta?

— E tin reumatismo. Ta basta dia caba, koe Johan ta na sjers. Mi mester a loebida di bisa, koe a toema es homber ai pa juda es bieuw Cristian.

— Bo ta mira, Frans tabata corda triunfante, mientra koe nan a cohé camina di cas, nada ta scapa mi baron. Lo no admira mi, koe toer cos troca poco-poco.

Steinfels a larga es intendente doena su informe na su manera extenso, mientra koe é tabata observa toer camina. Ultimo bez koe el tabata aki, el a dedica su atencion mas na cas. E tabata camna di cuarto na cuarto cordando cambio i mehoria pa es un koe den su imaginacion é ta mira aiden caba. Erna lo sali un dia aifor i bin contré na porta. Asina é tabata sonja.... Ma awor esai a pasa. Suspirando é tabata pasa manoe na su frenta ora koe es wagen a drenta es camina largoe di paloe cada banda i koe el a keda para dilanti porta di cas cerar. Es realidad tabata duroe i solitario, di ningun banda tabata keda speranza ni imaginacion.

Secando su manoenan ainda na su babi, es senjora Müller a bini afor. Coe hopi palabra i haciendo un compliment, el a coeminda es hoben senjor; den toer hoeki i corredor es hendenan di sirbisji tabata para mira. Es senjor bieuw no por a wanta pa koe di repiente hende miré den su cara, i es intendente Müller a sigi haci esai ainda poco mas fuerte for di tem koe ta é sol ta goberna es lugar ai. Asina anto koe silencio no tabata interrumpir pa nada.

Es trankilidad koe henter es cas tabata doena testimonio, tabata traha duroe riba Hans Otto, ora koe é tabata pasa es cuartonan di banda robes. Un kego di alivio a sali for di su pechoe, ora el a mira es imagen kerida di su mama cologar na muraja di kamber.

— Esai ta un idea excelente, senjora Müller, é dici amistosamente coe esposa di es intendente, koe a sigié huntoe coe su esposo. Nos lo percura pa semper tin flor ai. Es florero boenita ai sigur ta un atencion koe lo mi tin di gradici bo. Awé nos lo larga toer asuntoe para noema. Ma majan nos ta coeminza unbez na trabao. Larga Frans trecé algun cos di comé pa mi.

Den un cuarto mas patras di cas, nan a prepara un coeminda excelente.

Hans Otto a comé sin papia un palabra. Té ora koe el a caba el a hiza su bista na es hoben koe ta parar ai ta spera i el a puntré: *E ta sigi.*

Een nieuw stadsgezicht.

Wij hebben de vorige week gemeld, dat bij de binnenkomst van de *Curaçao* de Heeren SOUBLETTE & ZOON photographische opname deden.

Thans zijn de photo's in den handel gebracht en daardoor de fraaie collectie stadsgezichten, welke wij aan bovengenoemde Heeren te danken hebben, wederom met een nieuw gezicht verrijkt. Deze photo toch, die zeer scherp genomen is, geeft een duidelijken kijk op den Waterkant van Willemstad met zijn vroolijke drukte en op de monding onzer schoone haven op het oogenblik dat de *Curaçao* tusschen de twee forten binnenstoomt.

———o———

La Semana Cristiana Ilustrada.

Hemos tenido el gusto de recibir el número correspondiente al último jueves de esta hermosa publicación que nos permitimos recomendar á nuestros lectores como un excelente medio de adquirir á precio sumamente módico un magnífico año cristiano ilustrado con más de 400 bonitos grabados.

Precio por un año 8 fr. 50. Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3, rue Seguier.—Paris.

NEDERLAND.

Malgré nous......

In de Januari-afl. van *De Gids* schrijft dr. H. Y. Groenewegen een artikel over *Godsdienstwetenschap*.

Volstrekt niet interessant, in zooverre het de godsdienstige begrippen van den Leidschen hoogleeraar prof. C. P. Tiele ter sprake brengt.

Wel loont het de moeite, van de studie des heeren dr. Groenewegen de slotperiode af te kappen en voor deze de geheele aandacht onzer lezers te vragen.

Wij zullen onzen tijd noch roemen noch verguizen. Maar met die eerbiedige aandacht, waarin als van zelf veel stille, bemoedigende gedachten ontluiken zijn wij getuigen dat onze eeuw sterft met de klacht, of, wil men, met de hoopvolle bede op de lippen, waarmede een harer grootste zonen is heengegaan : meer licht ! Want meer en hooger licht dan dat van wetenschap en kunst, meer dan heerschappij over de stof en vermenigvuldiging van genotmiddelen of verfijning van vormen en zeden, meer dan heel ons beschaafd wereldleven ons gebracht heeft, hebben wij van noode. DAT VOELEN WIJ DIEP EN DAT VOELEN WIJ ALLERWEGEN. DE WETENSCHAP KAN ONS DAT LICHT NIET ONTSTEKEN....

Dit alles vindt ge nu eens niet in een Katholiek of geloovig Protestantsch tijdschrift.

Maar wel in de *Gids* aan het begin van het jaar Onzes Heeren 1900.

Aan deze uitspraak wordt gastvrijheid verleend in een periodiek geschrift, dat in al de jaren van zijn bestaan meer dan een ander er aan gewerkt heeft om het geloof aan het bovenzinnelijke te vervangen door de wetenschap.

En thans een variant op de uitspraak van Brunetière, voorkomende in dienzelfden *Gids !*

Over dit feit hebben wij ons te verblijden, want het wil er bij ons niet in, dat zulk eene openbare belijdenis op *die* plaats zou geduld zijn eenige jaren her....

Zou men nu ook aan *die* zijde iets gaan voelen voor het woord van den ongeloovigen De Musset : *Malgré nous l'infini nous tourmente ?*

Zou de komende eeuw ook daar het besef brengen, dat de honger der ziel toch niet door wetenschap *alleen* kan bevredigd worden ?

Wij voor ons staren hoopvol de toekomst in, en wij zullen niet nalaten, waar het pas geeft, ieder die ons maar lezen wil, te wijzen op deze en dergelijke uitspraken, die van zoo merkwaardigen ommekeer in de stroomingen der geesten getuigen.

Malgré nous....

Ja, zijns ondanks richt de mensch op het eind zijn blik uit de stof naar hooger sfeer !

Het Transvaalsche Volkslied.

Er stond te Utrecht een handelaar in den kouden avond op de markt. Hij verkocht blikken fluitjes, waarop hij de menigte de aandoenlijkste melodieën voorfloot. Maar hoe hij de omstanders ook trachtte te overtuigen, dat zij allen de schoonste liederen zouden kunnen ten gehoore brengen, er was niemand die zooveel vertrouwen in zijn eigen bekwaamheid stelde, dat hij zoo'n fluit durfde mee naar huis nemen. Hij verkocht geen fluiten en verklaarde, dat hij het "opgaf".

Maar voor hij het laatste instrument wegsloot, kreeg hij een inval en riep : "Ik zal je nog even wat laten hooren !" Hij bracht de fluit weer aan den mond en begon het Wien Neêrlandsch Bloed. Er kwam beweging in den troep en toen de handelaar, daardoor aangemoedigd, het tweede couplet aanhief, begonnen er zelfs een paar brutale jongens op den voorgrond mede te neuriën. Nu geraakte de man in geestdrift ! "Nog een mopje", riep hij. "Nu nog even de Transvaalsche marsch!" En nauwelijks had hij de fluit weer aan den mond gebracht, om het Transvaalsche volkslied te doen hooren of de sigarenhandelaar, die nevens hem stond, wierp een zeildoek over zijn waren en stemde met zijne welluidende stem vol geestdrift in : dat vrije, vrije volk zijn wij !

Nu was het ijs gebroken ! Men zong mede met den zanger, die de kunstenaarsfamilie, waartoe hij behoort, althans op dit gebied geen oneer aandoet en uit honderden monden klonk weldra het volkslied der Boeren, terwijl tientallen van handen werden uitgestoken naar de muziekinstrumenten.

BUITENLAND.

Rome.—Zeshonderd negentigjarigen, allen derhalve van gelijken leeftijd als de H. Vader, hebben hun handteekeningen in een sierlijk album naar Rome gezonden, om ze Z. H. te doen aanbieden. Deze hulde zal voor Leo XIII wel een der aangenaamste zijn, welke hem bij de opening van het H. Jaar ten deel valt.

Duitschland.—De Keizer heeft op Oudejaarsavond tot zijn officieren een toespraak gericht, waarin hij hen vermaande, om toch steeds de goede eigenschappen te bewaren, waarvan zij te allen tijde blijken hebben gegeven. Voorts herhaalde Z. M., dat hij zijn grootvader in alles zal blijven navolgen, wat deze voor het leger te land gedaan heeft, en hoe hij ook, trots alle hinderpalen, die men hem in den weg mocht leggen, aan de uitbreiding zijner vloot zal blijven voortwerken, opdat de strijdkrachten ter zee met die te land gelijken tred beginnen te houden. Duitschland, verklaarde Z. M., heeft met het oog op het buitenland de plaats nog niet veroverd, welke Wij er aan hebben toegedacht.

Engeland.—De *Star*, een liberaal Engelsch blad schrijft over Rhodes en Kimberley :

„De *Daily News* en andere voorstanders van de oorlogspolitiek, beginnen onrustig te vragen of het ontzet van Kimberley den prijs, dien het kost, waard is. De verklaring, die er van gegeven wordt, is dat "politieke overwegingen de verdediging van die stad geboden", en men beweert, dat „de gevangenneming van Rhodes grooten invloed zou hebben." Met andere woorden, kostbare levens worden bij honderden opgeofferd en geld wordt haast onbeperkt verkwist, ten einde Rhodes genoegen te doen en zijn ondernemingen te stutten. Hij ging naar Kimberley, naar het schijnt, om de regeering te dwingen daar troepen heen te zenden en zoo zijn diamanten te beschermen. Zijn huurlingen hieven het gebruikelijke koor van aanbidding voor zijn „moed" aan. Sedert heeft hij zich aldaar aangesteld, medaljes uitgeloofd alsof hij een vorst was en gezorgd dat zijn doen en laten ter kennisse van de menschheid werd gebracht. Het schijnt niet voldoende, dat hij en zijn bende geldavonturiers Engeland in een verderfelijken en onteerenden oorlog hebben gevoerd. Zij hebben, door Rhodes in Kimberley te zetten, het legerbestuur ook tot een veldtochtsplan gedwongen waaraan het anders niet zou gedacht hebben. De medeplichtige in Jameson's domme misdaad heeft het rijk al heel wat leelijke poetsen gebakken, maar deze laatste is de ergste van alle, want Rhodes is rechtstreeks aansprakelijk voor den dood en het lijden van honderden dappere kerels, voor de vernedering die wij in onze nederlagen geleden hebben, voor de verlenging van den oorlog en de vermeerdering van deszelfs kosten. En nu begint men te vragen, gelijk de *Standard* ten opzichte van de uitlanders: "Is hij het waard ?"

Transvaal.—De *Times* maakt een bericht van 19 December uit Ladysmith openbaar, meldende dat de toestand daar geenszins wanhopig is. Er is nog leeftocht genoeg voor twee maanden. De eenige moeilijkheid zou kunnen liggen in gebrek aan paardenvoer, maar daar het hard geregend heeft, kunnen de paarden nog wat grazen binnen den kring onzer versterkingen. De verliezen, door het bombardement veroorzaakt, zijn de laatste dagen zwaarder geweest, daar de vijand de meeste afstanden met grootere nauwkeurigheid geschat heeft.

Dit klopt niet best met een brief, die den 16en November uit het laager bij Ladysmith aan den *Standard and Diggers News* werd gezonden en waarin toen reeds gewag werd gemaakt van een typhusepidemie. De lijken van gestorven paarden en ossen lagen dagen lang op straat, omdat zij wegens het vuur van de Boeren slechts met moeite konden weggehaald worden. Vier uit Ladysmith gedeserteerde Engelsche onderofficieren hebben onder eede verklaard, dat het grootste gedeelte van de Engelsche troepen wilde capituleeren, en zelfs vele officieren, maar generaal White, dr. Jameson (volgens een nog altijd niet bevestigd bericht zit deze reeds in Engeland), kolonel Rhodes en Sir John Willoughby verzetten zich er tegen. De gezondheidstoestand van de belegeraars is volgens den correspondent van de *Diggers News* goed, alleen hebben ze gebrek aan kleeren en schoeisel, daar de intendance in sommige laagers te wenschen laat. Maar dit is gemakkelijk te verklaren, daar de Boeren voor het eerst op zoo'n groote schaal vechten.

—Het gebrek aan oorlogsniews had voor Engeland het gevolg, dat men thans de gebeurtenissen der vorige weken van naderbij beschouwt en aan de critiek onderwerpt.

Dat de Boeren ammunitie en levensvoorraad in overvloed hebben, wordt bevestigd door eene verklaring van dr. Leyds aan het *Hbl.* De Transvaalsche gezant ontkende, dat wapenen en ammunitie langs Delagoa-baai voor Transvaal worden ingevoerd. De Engelschen verspreiden deze leugens slechts om op een gunstig oogenblik een voorwendsel te hebben om die Portugeesche haven te bezetten. En de gezant voegt erbij, dat er wapenen en ammunitie genoeg zijn en men in Transvaal volkomen in staat is nieuwe ammunitie te maken.

Oom Paul is daarbij zoo slim, al die ammunitie, ja zelfs alle oorlogskosten door de Engelschen zelven te laten betalen. De Transvaalsche regeering heeft namelijk besloten een nieuwe belasting te heffen van het goud en de goudmijnen. De nieuwe wet bepaalt, dat voor het uitgedolven goud 30 pCt. zal worden betaald door particulieren of maatschappijen, die nog hunne eigen mijnen ontginnen en 50 pCt. door de mijnen, die tegenwoordig door de regeering worden geëxploiteerd. De mijnen, die hunne exploitatie hebben gestaakt, zullen 30 pCt. betalen van de geraamde inkomsten over drie maanden.

Deze wet is van terugwerkende kracht tot den dag der oorlogsverklaring, dus 11 October.

De Boeren behoeven dus in 't geheel geen oorlogskosten te betalen. De lasten van dezen afschuwelijken strijd worden betaald door de goudzoekers, die hem hebben uitgelokt. Dat is geheel rechtvaardig: Die kaatst, moet den bal verwachten.

— Reeds maakten wij melding van de overwinning der Boeren bij Spionkop. De Engelschen trachten hunne nederlaag te vergoelijkten door de onmogelijkheid om geschut op den Spionkop te brengen. Maar dàt juist is eene onvergeefelijke fout. Zoo zegt een Duitsch militair schrijver, dat de Engelschen blijk geven, vooraf het oorlogsterrein niet bestudeerd of in kaart gebracht te hebben. Het Duitsche leger zou geen "kop" bezetten, waar geen geschut gebracht kon worden. Het zou dat reeds lang te voren gezien hebben op zijne kaart.

Bij deze overwinning kan nog gevoegd worden die van Krokodillenpoel. De Boeren hadden 2 gewonden; de Engelschen een 20tal dooden en dubbel zooveel gewonden.

Men seint, dat de Koningin van Holland aan Z. H. den Paus zou verzocht hebben, bemiddelend te willen optreden in het Engelsch-Transvaalsch geschil. Het antwoord van Z. H. zou een weigering geweest zijn, vervat in bewoordingen, die ons zóó onpolitiek vóórkomen, dat ze onmogelijk door een zoo fijn politicus als Leo XIII is, kunnen gebruikt zijn. Z. H. zou namelijk, — altijd volgens de telegraaf! — als reden zijner weigering opgegeven, hebben dat het voor hem niet mogelijk is tusschen beiden te treden in een oorlog, die niet ondernomen is om de rechtvaardige belangen der natie te verdedigen. Welke natie is hier bedoeld? De Engelsche? Dan is het geen fraai compliment voor Chamberlain c. s. De Transvaalsche? Dan zou de Paus positie nemen tegenover geheel de wereld, wat wel niet te veronderstellen is. Het bericht vraagt dus bevestiging.

ADVERTENTIËN.

TIJD-TAFEL

der stoomschepen van "the Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1900.	Caracas	Hildur	Philpha	Marcbo	Caracas	Hildur	Philpha	Marcbo
Vertrekt van NEW YORK	Jan. 6	Jan. 12	Jan. 20	Jan. 26	Feb. 6	Feb. 10	Feb. 20	Feb. 24
Doet SAN JUAN aan	„ 11		„ 25	Feb. 1	„ 11		„ 25	Maart 2
" PONCE	„ 12		„ 26	„ 2	„ 12		„ 26	„ 3
„ CURAÇAO	„ 14	„ 21	„ 28	„ 4	„ 14	„ 19	„ 28	„ 5
Komt aan te LA GUAYRA	„ 15		„ 29		„ 15		Maart 1	
Vertrekt van „	„ 17		„ 31		„ 17		„ 3	
Komt aan te PTO. CABELLO	„ 18		Feb. 1		„ 18		„ 4	
Vertrekt van „	„ 19		„ 2		„ 19		„ 5	
Komt aan te CURAÇAO	„ 20		„ 3		„ 20		„ 6	
Vertrekt van „	„ 21	„ 29	„ 4	„ 12	„ 21	„ 26	„ 7	„ 14
Doet LA GUAIRA aan	„ 22		„ 5		„ 22		„ 8	
„ PONCE „	„ 24		„ 7	„ 14	„ 24		„ 10	„ 16
„ SAN JUAN	„ 25		„ 8	„ 15	„ 25		„ 11	„ 17
Komt aan te NEW-YORK	„ 30	Feb. 7	„ 13	„ 12	Maart 2	Maart 7	„ 16	„ 23

CURACAO–MARACAIBO DIENST.

	Merida	Hildur	Merida	Marcbo	Merida	Hildur	Merida	Marcbo
Vertrekt van CURACAO	Jan. 14	Jan. 22	Jan. 28	Feb. 5	Feb. 14	Feb. 20	Feb. 28	Maart 6
Komt aan te MARACAIBO	„ 15	„ 23	„ 29	„ 6	„ 15	„ 21	Maart 1	„ 7
Vertrekt van „	„ 18	„ 28	Feb. 1	„ 11	„ 18	„ *25	„ 4	„ 13
Komt aan te CURACAO	„ 19	„ 29	„ 2	„ 12	„ 19	„ 26	„ 5	„ 14